

Χάσμα εμπιστοσύνης και ιδεολογίας

Του ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΤΑΓΚΟΥ

«**Σ**οκαρίστηκαν», ή έτσι τουλάχιστον ισχυρίζονται, η ηγεσία της κυβέρνησης, οι υπουργοί και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ από τα μέτρα που προτείνουν οι δανειστές. Ανέβηκαν στα κεραμίδια των μίντια και τα ηρωικά «όχι», οι απειλές και οι κατάρτες δίνουν και παίρνουν σε ολόκληρη την επικράτεια, μετά τη συνάντηση του Ζ.-Κ. Γιουνκέρ με τον Αλ. Τσίπρα. Ο ίδιος ο πρωθυπουργός δήλωσε πως συζήτηση στη βάση του συγκεκριμένου κειμένου που του ενεχείρισε ο πρόεδρος της Κομισιόν δεν μπορεί να γίνει. Στη συνέχεια αποφάσισε να φέρει το θέμα στη Βουλή, να μην πληρώσει η Ελλάδα την οφειλόμενη δόση στο ΔΝΤ, ενώ μίλησε και στο τηλέφωνο με τον Βλ. Πούτιν για να υπογραμμίσει μια εναλλακτική διέξοδο που υπάρχει. Όλα αυτά για να τρομάξει την Ευρώπη και τη Δύση γενικότερα και να σκεφτούν δύο φορές τη ζημία που θα υποστούν εάν η χώρα μας αναζητήσει την τύχη της εκτός Ευρωζώνης.

Το παράδοξο είναι ότι «σκληρά» είναι και τα μέτρα που προτείνει η κυβέρνηση στο δικό της... μνημόνιο. Με μερικές ουσιαστικές διαφορές όμως: Την αναβλητικότητα που χαρακτηρίζει τη λήψη των μέτρων, την τάση της ισοπέδωσης προς τα κάτω, την απαλλαγή στρωμάτων του πληθυσμού τα οποία θεωρεί πελατεία της και την έλλειψη συνοχής και συνέχειας. Είναι προφανές ότι η αναβλητικότητα στη λήψη των μέτρων εντάσσεται στη στρατηγική της «δημιουργικής ασάφειας», δηλαδή της παραπλάνησης, η τάση της ισοπέδωσης προς τα κάτω προκύπτει από την επιβάρυνση με νέους φόρους της μεσαίας τάξης και πάνω, αλλά και της υγιούς επιχειρη-

ματικότητας, η προστασία της «πελατείας» βρίσκεται στην απουσία οποιασδήποτε αναφοράς για εξάλειψη εξαιρέσεων από υποχρεώσεις μεγάλων τμημάτων πολιτών και, βέβαια, δεν υπάρχει φροντίδα για εκλογίκευση της σχέσης κρατικών δυνατοτήτων και δαπανών.

Ο Αλ. Τσίπρας διακηρύσσει ότι το μόνο ρεαλιστικό σχέδιο για συμφωνία είναι οι προτάσεις της κυβέρνησης. Για την άλλη πλευρά δεν ισχύει αυτό για δύο βασικούς λόγους. Ο πρώτος είναι ότι το μέγεθος της αναξιοπιστίας είναι πλέον τεράστιο και κοστίζει. Με την εμπειρία που έχουν αποκτήσει οι δανειστές από χρόνια διαπραγματεύσεων με την Αθήνα, ακόμη και πριν από την κρίση, πολύ περισσότερο όμως μετά και ιδιαίτερα με τη σημερινή κυβέρνηση, έχουν αποφασίσει να απαιτούν αυστηρότερα μέτρα θεωρώντας ότι τελικά μόνον ένα μικρό ποσοστό από αυτά θα εφαρμοστεί. Οσοι παρακολουθούν τα πράγματα γνωρίζουν καλά ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ANEL λειτουργεί με γνώμονα την παραπλάνηση, με αυτόν τον τρόπο έφτασε στην εξουσία, έτσι την ασκεί και ανάλογα συμπεριφέρεται προς τους συνομιλητές της. Τα παραδείγματα είναι πολλά, ξεκινώντας από τη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου και φτάνοντας στη δημιουργία της αίσθησης ότι θα πληρωνόταν η δόση στο ΔΝΤ την περασμένη Παρασκευή, κάτι που πίστευε και η Κριστίν Λαγκάρντ.

Ο δεύτερος λόγος για τον οποίο δεν υπάρχει επαφή με τους δανειστές είναι ιδεολογικός. Οι δανειστές αντιμετωπίζουν την Ελλάδα σαν ένα «άρρωστο» κράτος, που θεωρητικά θέλει να ανήκει στη Δύση και να λει-

τουργεί με τους κανόνες της ελεύθερης οικονομίας, ενώ η βούληση της σημερινής κυβέρνησης είναι να δοθεί έμφαση στον κρατισμό για να γίνει η Ελλάδα σοσιαλιστικό κράτος. Σοσιαλιστικό, όχι σοσιαλδημοκρατικό, με την έννοια των αντίστοιχων δημοκρατιών του παρελθόντος, με δόσεις λαϊκισμού Λατινικής Αμερικής και φυσικά με ελληνικό άρωμα αστήρικτης επιθυμίας, οργανωτικής αναπηρίας και ιδεοληπτικής ασυναρτησίας. Η ρητορική της ηγεσίας, των υπουργών, των βουλευτών και των κομματικών στελεχών της κυβέρνησης το αποδεικνύει. Οποιοσ παρακολουθεί στοιχειωδώς τις δηλώσεις και τις θέσεις τους στις συνεδριάσεις της Βουλής και των επιτροπών της, ή διαβάσει τα κομματικά κείμενά τους, δεν πρέπει να έχει καμία αμφιβολία περί αυτού. Ο εκθρόνος για τη συντριπτική πλειονότητα των κυβερνητικών και των κομματικών είναι η Δύση, το ΝΑΤΟ, η Ευρωπαϊκή Ένωση, ο καπιταλισμός και οι παραφυάδες τους!

Το χάσμα εμπιστοσύνης και ιδεολογίας που επικρατεί μεταξύ κυβέρνησης και δανειστών εξηγεί και την ευκολία με την οποία στην κυβέρνηση και στον ΣΥΡΙΖΑ συζητείται η επιλογή της ρήξης και της εξόδου από την Ευρωζώνη. Ασχέτως όσων ειπώθηκαν προχθές στη Βουλή και των πολιτικών εξελίξεων που πιθανώς θα ακολουθήσουν στο εσωτερικό, ο πρωθυπουργός πρέπει να γνωρίζει πλέον ότι η παραμονή της χώρας στην Ευρωζώνη, αν όντως την επιθυμεί, είναι ασύμβατη με την ιδεολογία, τη ρητορική και τα ανακλαστικά πολύ μεγάλου μέρους του πολιτικού προσωπικού που τον περιβάλλει.